



MØT SUKSESSFORFATTEREN ERICA JAMES

Jeg vokste opp i en familie uten kjærlighet

Som hjemmeværende småbarnsmor strikket Erica James (58) gensere av eget design, som hun solgte. – Jeg var hjemmeværende, og på denne måten tjente jeg litt lommepenger, forteller hun. Etter skilsmissen ble hun forfatter og har solgt millioner av bøker.

TEKST OG FOTO: Siri Walen Simensen

Norge er hun mest kjent for bestselgerromanen *Alt i et øyeblikk*, som kom ut på norsk i fjor. Bøkene hennes er gitt ut på 10 språk og har til sammen solgt flere millioner eksemplarer.

Nå er den engelske forfatteren aktuell med sin 20. roman, *Det lille pianohuset*. Det er i den anledning at Hjemmet møter den strikkeglade damen, som veksler mellom å bo halve året i England og halve i Italia.

– Jeg har strikketøyet med meg. Helt siden faren min lærte meg å strikke som syvåring, har det vært min kreative og avslappende syssel, forteller hun og drar opp et lyseblått garn og det som er begynnelsen på en genser.

Hun smiler da hun minnes hvordan hun lærte å følge strikkemønstre. Damen hun leide sin første hybel av var en storstrikker og satte seg ned med henne og forklarte. Erica fikk blod på tann. I en periode hadde hun strikketøyet med seg overalt.

I forfatterskapet hennes er familierelasjoner det store, gjennomgående temaet. I mange av bøkene er strikkende damer blant karakterene. Det er ikke tilfeldig, for strikking har hatt en sentral plass i livet hennes. Da hun var gift og småbarnsmor hadde hun ennå ikke begynt å skrive bøker, men forteller at hun brukte tiden mens hun gikk hjemme og passet de to sønnene, til å strikke. Guttene var kledd i hjemmestrikkede, marineblå fiskergensere og luer med mønstre som hun hadde kreert selv.

– Jeg elsket å være hjemme. Folk rundt oss så plaggene jeg laget og spurte om jeg kunne strikke for dem også, og slik begynte det i grunnen. På et tidspunkt skaffet jeg meg en strikkemaskin. Den sto på et bord hjemme, og dermed ble strikkingen en hobby som ga meg lommepenger, forklarer hun.

DEN VONDE SKILSMISSEN

Da ekteskapet hennes gikk i stykker var hun imidlertid i gang med en bok, som egent-

JEG SKAMMET MEG OVER HVORDAN VI HADDE DET HJEMME. DA JEG BLE VOKSEN, BESTEMTE JEG MEG FOR AT MINE BARN ALDRI SKULLE VOKSE OPP SLIK SOM MEG.

lig ikke var tenkt å skulle gis ut. Hun hadde aldri vært noe skrivetalent på skolen, så hun vet ikke sikkert hvorfor dette behovet for å skrive oppsto. I dag ser hun at skrivingen på den tiden var en flukt fra det som var vanskelig.

– Jeg følte at jeg ikke hadde kontroll på hva som skjedde med livet mitt, men når jeg skrev, kontrollerte jeg alt. Når jeg ser tilbake på denne fasen, ser jeg hvor tøft det var. Stoltheten fikk en alvorlig knekk da jeg ble skilt. Jeg var i kjelleren mentalt og følte sterkt på nederlaget. En god venninne sa til meg: «Det er ikke din skyld at du ligger her, men det er din skyld hvis du blir liggende.» Jeg innså at jeg ikke kunne fortsette å synes synd på meg selv, sier hun.

Gradvis gikk det opp for henne at hun etter skilsmissen kunne være den personen hun ønsket å være. Det lå muligheter i den nye tilværelsen.

«Du må få deg en jobb», sa advokaten til henne etter å ha gått igjennom den økonomiske siden av den forestående skilsmissen. «Det ville ha vært fint å bli forfatter», svarte hun. «Det kommer ikke til å skje», sa den nøkterne advokaten i et forsøk på å realitetsorientere henne.

Men Erica trosset advokatens råd og fortsatte å skrive, og den boken hun hadde sittet og laget mest for sin egen del, ble gitt ut og ble strålende godt mottatt. Fortsatt er det en liten lykkestund for henne å sette seg i hagen og se hva som er blitt skapt, etter å ha sittet og skrevet en hel dag.

– På en måte handler strikking og skriving om det samme: Jeg føler at jeg skaper noe

av ingenting, forklarer hun med et smil.

SAVNED KJÆRLIGHET

Hun vokste opp i en familie uten kjærlighet, i Surrey i England. Moren var mye sint, og Erica var så redd for sinnet hennes at hun ikke ville ta med bestevenninnen hjem. Hun forteller at de som familie aldri dro på ferier. De feriene hun fikk som barn, var sammen med bestevenninnen og hennes foreldre.

– Jeg skammet meg over hvordan vi hadde det hjemme. Da jeg ble voksen, bestemte jeg meg for at mine barn aldri skulle vokse opp slik som meg. Det rare er at jeg til tross situasjonen var en glad og harmonisk jente, sier hun.

Etter at hun flyttet hjemmefra som 18-åring, kjente hun alltid en slags vond klump i magen når hun skulle reise hjem til foreldrene på besøk.

– Huset deres lå på en øy, og jeg måtte kjøre over en bro for å komme dit. Hver gang jeg kom på broen, fikk jeg denne følelsen av å ville snu. Likevel tok jeg aldri noe oppgjør eller startet en krangel med moren min. Det turte jeg ikke, forteller hun.

DØMMER IKKE

Hun sier rett ut at moren kunne være et monster, men i dag forstår hun at mammaen helt sikkert bar på sine demoner. Hun dømmer derfor ikke. Det viktige var at Ericas egne to sønner fikk det annerledes, og at hun klarte å skape trygghet og gode relasjoner for dem.

– Men familier og deres indre liv har opptatt meg veldig. Helt siden jeg var barn har jeg inntatt observatør-



TRISTE MINNER: Erica James som liten pike. Hun sier at barndommen var vanskelig på grunn av morens ustabile vesen.

FOTO: PRIVAT



LIDENSKAP:

Erica James sammen med innehaver Berit Veiset i Fru Kvist i Oslo ser på en kofte Erica har strikket. Kan den lages i andre farger?

DET LILLE PIANOHUSET

Romanen handler om en mann som vender tilbake til landsbyen han har vært borte fra i 30 år, og om en dame som tilsynelatende har det perfekte liv. Men den vellykkede tilværelsen hun har bygget opp, står snart i fare for å rase sammen.



rollen i møte med andre mennesker. Selv i de beste familier er det noe som skurrer, og det fascinerer meg.

– Hva slags mor var du selv for barna dine?

– Jeg var ikke noen perfekt mor, men jeg tror jeg har vært flink til å si unnskyld. Mine to sønner og jeg har et nært forhold, selv om de bor langt fra meg, i Tokyo i Japan og Seattle i USA. Nå har jeg fått et barnebarn, og det er fantastisk!

– Har du funnet kjærligheten igjen?

– Nei, jeg har ikke giftet meg igjen. Ved et par anledninger har jeg datet, men det er ikke blitt til noe mer. Jeg liker kanskje friheten for godt. Jeg elsker å kunne gjøre det jeg vil. Nå skal jeg flytte enda en gang, og vennene mine rister på hodet. Jeg er en typisk redebygger, som koser meg når jeg skaper et nytt hjem. Å skape litt omveltninger i livet passer til min rastløse sjel. •